

РЕШЕНИЕ

№ 2239

гр. София, 11.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
открито заседание на 18.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на
прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **9578** по описа за **2010** година
докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. И. П. против решение от 25.10.2010 г.,
постановено по НАХД № 808/2010 г. на СРС, НК, 97 с-в. Със същото е
потвърдено НП № АГ 2719/11.12.2009 г. издадено от Т И. Тенев на длъжност
заместник-началник отдел „Пътна полиция” при С., с което на касатора е
наложена глоба в размер на 340 лв. и наказание лишаване от право да управлява
моторно превозно средство за срок от 10 месеца за нарушение по чл. 174, ал. 1,
пр. 1 от ЗДвП.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради
постановяване му при редица съществени нарушения на
административнопроизводствените правила - касационно основание по чл. 209,
т. 3 от АПК. Иска се отменя на съдебното решение и потвърденото с него
наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – С. – О. не взема становище по жалбата.

С. дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С. – град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 25.10.2010г., постановено по НАХД № 808/2010 г. на СРС, НК, 97 с-в е потвърдено НП № АГ 2719/11.12.2009 г. издадено от Т И. Тенев на длъжност заместник-началник отдел „Пътна полиция” при С., с което на касатора е наложена глоба в размер на 340 лв. и наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 10 месеца за нарушение по чл. 174, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 09.07.2009 г. в гр. С., по У. „Сребърна” с посока от У. „Могила” към БУ. „Черни връх” касаторът, управлявайки мотоциклет „Х VT500” с ДКН ОВ0618В става участник в ПТП. Впоследствие същият е закаран в МБАЛСМ Пирогов, поради нараняванията, които има в резултат на претърпяното ПТП, където пристигат служителите на С. и му взимат проба за алкохол с алкотест „Дрегер”, който отчита 0.84 промила, след което му е взета кръвна проба, която отчита 0.9 промила, като именно поради тези отчитания на Г. И. П. е съставен АУАН, който той подписва без възражения. Въз основа на този АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 340 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 10 месеца. Фактическата обстановка СРС е приел за установена въз основа на показанията на свидетелите И А Г – актосъставител и Д. Г Тойчев, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства.

От правна страна СРС е приел, че касаторът след като е управлявал моторно превозно средство след употреба на алкохол е нарушил чл. 5, ал. 2, т. 3 от ЗДвП. Приел е, че при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление няма съществени процесуални нарушения. Съобразени са изискванията на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал.1 от ЗАНН.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 174, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 1 до 12 месеца и глоба от 200 до 500 лв., който управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, установена с медицинско изследване и/или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух. Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е

приел, че касаторът е нарушил чл. 174, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП след като е управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда. В жалбата си касаторът не отрича факта на наличие на концентрация на алкохол в кръвта му, той оспорва, времето на употреба на алкохол. Касаторът твърди, че е употребил алкохол едва в болничното заведение, поради болките, които е изпитвал, вследствие претърпяното ПТП. Посоченото твърдение, обаче остава недоказано както в производството пред първата инстанция, така и в настоящото съдебно производство. В тази насока касаторът не представя никакви доказателства, поради което първоинстанционният съд правилно приема, че тази версия е защитна. Извод, който се подкрепя и от обстоятелството, че Г. И. П. е подписал съставения акт без възражения, не е възразил и в тридневния срок след съставянето му. Съдържащото се в касационната жалба оплакване, че не е взет предвид фактът, касаещ часът и мястото на вземане на проба с алкотест „Дрегер” е неоснователно. Първоинстанционният съд е взел предвид този факт и след като го е обсъдил в цялост със свидетелските показания, както и с останалите доказателства по делото е направил необходимите констатации – обосновани, както фактически, така и правно. При съставянето на акта и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочени са датата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. Не се констатира несъответствие в описанието му по акта и постановлението.

Не е нарушено правото на защита на касатора в производството пред първата инстанция. Вярно е, че тежестта на доказване в административнонаказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във връзка с чл. 103, ал. 1 НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания приема за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно – за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са допуснати и разпитани двама свидетели, единият от които актосъставителят. Свидетелските показания, преценени съвкупно с останалите писмени доказателства са логични и непротиворечиви, обосновавали са безспорно правният извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл. 174, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП. С оглед на това, съдът не споделя оплакванията, съдържащи се в жалбата за нарушение на правото му на защита.

Несъсъстоятелно е и другото възражение на касатора. Именно за да спази

правилата на административнонаказателното производство, първоинстанционният съд неколkokратно е отлагал делото, за да може да осигури участието в съдебно заседание на втория свидетел А Г И, във връзка с изясняване на делото от фактическа страна. След като са изчерпани всички правни възможности за осигуряване на свидетеля, чак тогава съдът има право да пристъпи към решаване на спора по същество.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, **АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, V-ти касационен състав**

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.10.2010 г., постановено по НАХД № 808/2010 г. на СРС, НК, 97 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: